

Mesélek Nektek

Orbánc

A hibás én vagyok, kivételesen! Megpróbáltam eltitkolni, de a professzor asszonyt nem lehetett „átejteni” és igaza volt. Arról a Prof.-ről beszélek, Akiről eddig azt hittem, hogy meg se néz, rám se hederít, kiderült, hogy emlékszik arra, hogy nem volt piros a lábam! Letiltotta a kezelésemet! Bőrgyulladás!
Antibiotikum azonnal!

Szóval nem úgy történtek a dolgok, ahogyan kellett volna!
Már szombaton este rosszul lettem, szinte hihetetlen, de megint orbáncom lett, csak egy Kalmopyrint tudtam beszedni, lefeküdtem. Vasárnap, választási nap, irány a Toldy gim. Nem bírtam járni, kocsni elő. Érkezik a Lányom: Ez megint orbánc, indulás az ügyeletre. Nem, nem holnap úgyis megyek... Szó sem lehet róla, reggelig még meg is halhatsz. Jó!

Beethoven utca 8. Az I, XII ker. ügyelet megszűnt, március 15-től a Városmajor utca 33-ban rendelünk! Vissza a kocsiba, tovább! (Iszonyú forgalom, gyalog, autóval is!) Imi parkol, én be! A váróban senki! Hurrá! Cuki orvos! Máris imádom! Hát ez nem orbánc, hanem bőrgyulladás!és kifejti, hogy....
Beszélgetünk, végre egy orvos, Aki meghallgat. Gyógyszert ír, én mondom, hogy milyen, meleg kézszorítással és egy zárójelentéssel, válunk el. Még mindig imádom! Haza!
Kiderült, hogy a gyerekek halálra rémültek (Unokák), majdnem bógtek, simogattak! Én is megijedtem!

A Lányom később elmondta, hogy milyen aranyosak voltak kimentek a konyhába megkérdezték, hogy mit segítsenek, és mindennek tudták a helyét! Ebédeltek! (Nem sokat ugyan, mert annyi kaja maradt, hogy jutott tegnap az Uramnak, mára kettőnknek és még holnap sem kell főzőm!)

Reggelre taxit rendeltünk, mert a taxikat beengedik a kórház területére és a 8/A épület a leghátul a hegytetőn van! Van helyem, szokásos protokoll, minden OK, fekszem az ágyban és várok! Nem szóltam senkinek, semmiről! A másik beteget meglátogatta az orvoskája, vizsgálgatta stb. Hozzám nem jött senki! Húha! Mindjárt 12 óra jön a Prof. és rólam ki fog referálni? 11:58 belöhol a Dokikám: Hogy van? Jól, akkor jó, majd jövök mindjárt a vizittel, utána megvizsgálom! Kilohol. Még magamhoz sem tértem, jön a Prof. utána a slepp. Szomszéd ágy, majd én. Előlép a Dokikám, egy szót sem hallok. Prof., odalép az ágyam mellé: Megnézném! Takaró fel, mindenki egyet hátralép, én is meglepődöm! Esküszöm, hogy reggel még nem ilyen randa!

Kisvártatva érkezik egy nővérke hőmérő a kezében szigorúan áll az ágyam mellett: Lázat mérünk! De nem vagyok... Nem baj, a Prof. rendelkezése. Változatlanul áll mellettem. Kikapja a kezemből a hőmérőt az ajtóból szól vissza 35:6! Mondtam! Nem baj! Rosszat sejtek!

Vigasztalásom az ebéd! Szabados! Te még ilyen fincsi krumplifőzeléket nem ettél soha! Nem is beszélve a húslevesről! Három parányi puszedli csak hab a tortán! Szerintem a Kékgyólyó utcai kórház szakácsa csakis a „Nagy

Levin” lehet! Névre szólóan kis dobozokban kapom az étket!
Melegen, finoman! Nincs mosogatás, kidobás van!

Na jó, de mi lesz tovább?

Megjelenik az ajtóban egy fejecske: Jöjjön a 2-es vizsgálóba!
Megyek! Megvizsgál! Hümmög, hát igen ez most gond! Nem
részletezem, beszélgetünk, gyógyszert ír és kenőcsöt.
Pihenjek. Mikor jöjök vissza? Valamin mosolygok. Ő egy
nagy kérdőjel! Szokott színházba járni? Igen! -mondja. Akkor,
ha teheti nézze meg a Pionírszív c. darabot. (A darabban
elhangzó fura szó-összetételt használta a Dokika, ezen
mosolyogtam, de nem látta, mármint a darabot!) Hol játsszák?
Mondom. Ő pedig írja a zárójelentésemet. Egyszer csak
kifordítja a képernyőt felém: Erről van szó? Hát persze!
(Bíró Kriszta fekszik hanyatt a konyhaasztalon, a darab

plakátja!)

Jól van Dokika!
Akkor majd jövök, ha meggyógyultam!
Hát, nem? Hát, de!

2018. 04. 10. kedd